

Durmuş Hocaoğlu

Büyük Manevra: I

Yeniçağ, “Analiz”, 23 Kasım 2007, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 594; 2007-109; Kasım-10

YENİÇAĞ

Vaziyet yavaş yavaş tavazzuh ediyor; bir miktar ihtiyâtı elden bırakmamak kaydıyla, Hükûmet’in PKK ile “birşekilde” masaya oturmaya hazırlandığını, ancak, bunu Türk kamuoyuna nasıl kabûl ettirebileceğinde sıkıntı çektiğini söylemekte bir mahzur göremiyorum.

Asıl sıkıntı burada: Türklere bu zor ilacı nasıl içirmeli?

Parça parça kareleri topladığımızda şekillenmeye başlayan manzarayı şöyle resmedebiliriz: PKK’nın son zamanlarda iyiden iyiye tırmanışa geçen ve bütün tedbirlere rağmen önlenemeyen tedhiş eylemleri, her ikisi de gayet ustalıkla bir şekilde, aynı kapıya çıkacak olan, Türkiye’yi tam anlamıyla açmaza sürüklemeye mâtuf iki maksada müteveccihdir: Bunlardan birincisi, bir Türk-Kürt çatışması çıkararak en başta Amerika olmak üzere, hâricî güçlerin Türkiye’ye müdâhalesini te’min ederek memleketimizi bir Yugoslavya’ya veya bir Irak’a dönüştürmek, veya, terör sopasını kullanarak terörsüz, “sivil” bir yumuşak teslim sürecine zorlamak. Plan basit ve fakat iyi düşünülmüş doğrusu; Türkiye ne tarafa giderse gitsin, her ikisi de parçalanma ile sonuçlanacak olan büyük bir tezgâhın içine çekiliyor.

Bundan önce bu köşede defaatle dile getirdim: Dünya’nın lordlarının tâkip ettiği küresel emperyal politik gelişmeler, Türkiye’nin parçalanmasını zarûrî olarak öngörmektedir; velev ki kanlı, velev ki kansız, velev ki tav’an, velev ki kerhen; yâni ya kırk katır, ya kırk satır.

İmdi birincisini anlamak daha kolay; daha basit ve daha alt seviyede bir zekâ yeterli: Zâten, içerideki işbirlikçi, sözde ‘yerli’ ve sözde ‘aydın’ denen cüruf makulenin de kubhu şehâdeti ile de, nasıl olsa, kaatil bir millet ve kaatil bir devlet olduğumuz tescil edildi ya; işte tam da bu noktada, “*Yetişin ey dünya halkları! Dün melekler kadar mâsum, bîgünah Ermenileri kesip doğrayan bu müseccel kaatiller şimdi de bîgünah Kürtleri kesmeye başladılar*” şarlatan sloganını dünya kamuoyu denen “kitle adamlar cemaati”ne, birkaç büyük küresel medya patronunun elindeki imkânları için istenilen istikamette kabûl ettirilmesi bir hiç mesâbesinde bulunan böyle bir çatışma, bu şeytânî projenin ânında hayâta geçirilmesi için kifâyet edecektir. Ancak “ne yazık ki” bu plan bugüne kadar tutmadı - daha doğrusu ‘henüz’ tutmadı; o hâlde yedek proje devreye girebilir.

Nedir o?

O da şudur:

1: Türkiye evvelâ PKK’nın şiddetli terör eylemleriyle sarsılmalıdır; burada en mühim husus, terörün “askerî olarak başa çıkılmaz” olduğunun isbat edilmesidir. Tekrar vurgu ile tebârüz ettirmek lâzımdır ki, PKK’nın silahla sindirilemediğinin ve

sindirilemeyeceğinin Türk – ve tabîî aynı zamanda dünya, ancak bâhusus Türk – kamuoyuna kabûl ettirilmesi fevkalâde büyük bir ehemmiyeti hâizdir; planın bu safhası başarısız olursa bundan sonrası hiçbir işe yaramayacaktır. Çünkü burada mühim olan husus, terörün vahşeti ile kitlelerin bunaltılması ve moral olarak çökertilmesi, askerî ve emniyet kuvvetlerimizin başarısızlığının açıkça ortaya konmasıyla onlara olan güvenin sarsılarak cemiyetimizde, terörün önlenmesi için, gereken *başka ne gibi tedbîr imkânı varsa* mutlaka onlara da başvurulması istikametnde bir psişik şartlanmanın sağlanmasıdır.

2: Sonra bütün dikkatler ustalıkla bir şekilde terörün yöneldiği hedeften, bizzat “terör”, daha açık ifâdesiyle, **“terör olarak terör”** üzerine çekilmelidir. Burada da mühim olan husus, terör karşısında bunalan ve artık çeyrek asırdır süren mücâdele sonunda tekrar başa dönmenin hâsıl ettiği çâresizliğe düşmeye, yılgınlığa kapılmaya başlayan cemiyeti, terörün asıl hedefi olan, Türkiye topraklarından bir kısmını Türkiye Cumhuriyeti’nin – Kürtçülerin, liboşların ve onların işbirlikçisi birtakım müstekreh islâmcıların kerih tâbiriyle “TE-CE”nin – elinden zorla koparıp almak, yâni Türkiye’yi parçalamak olduğu ikinci plana ittirilip, asıl olarak, artık, *ne bahasına olursa olsun, kan dökülmesini, evlâtlarının şehid edilmesini önlemeyi* önceleyen sinmiş bir cemiyete dönüştürmektir.

... devam edecek

